

Pastisseria RAGA Major, 105 - Telèfon 977 72 03 53 ULLDECONA	ADMINISTRACIÓ DE LOTERIES Carolina Borrell Subirats Major, 51 - Tel. 977 72 07 20 - ULLDECONA	Video-Foto MILLAN EUROCHROM - Laboratori Fotogràfic Distribuïdor Videos JVC Avgda. Ramon Salomón, 19 - Tel. 977 57 32 15 ULLDECONA
COOPERATIVA AGRÍCOLA D'ULLDECONA, S.C.C.R.L. OLI VERGE D'OLIVA ACOMONT Vendes: Major, 175 - Tel. 977 72 00 07 ULLDECONA	L'Antic Molí Restaurant Ctra. Ulldecona a La Sénia, km. 10 Tel. 977 57 08 93 - Mòbil 661 535 187 - BARRI CASTELL (Ulldecona)	Mobles ARNAU Sant Lluc, 12 - Major, 82 Tel. 977 72 03 58 ULLDECONA
R. GRAU® FERRETERIA INDUSTRIAL I DOMÈSTICA Guifré, 13 - Tel. 977 720 687 - Magatzem: Ctra. Tortosa, s/n. Tel. 977 720 620 - Fax 977 721 115 43550 ULLDECONA (Tarragona)	 ELECTRODOMÈSTICS, C.B. c/. major, 153 - tel./fax 977 72 06 38 - 43550 ulldecona (tarragona) e-mail: jmselect@tinet.org	 Més de 30 anys dins del món immobiliari Tel. 977 57 31 36 agilitat i gestió immobiliària ULLDECONA
 Olga, s.l. Carnisseria AQUI BONA CARN! c/ Major, nº 160 Tel. 977 72 04 64 43550 Ulldecona - TARRAGONA e-mail: carniceriaolga@eresmas.com	 Fusteria ENRIQUE BOSCH MARTÍ Avgda. Escoles, 5 - Tel. 977 72 11 37 ULLDECONA	RESTAURANT - HOTEL Bon Lloc Antigua Ctra. Vinaroz, s/n. Tels. 977 72 02 09 - 977 57 30 16
SOLISAN, S.L. Agente de Seguros MAPFRE C/. Sant Antoni, 28 - Tel. 977 57 34 16 43550 ULLDECONA (Tarragona)	INSTITUT DE BELLESA fes goig C/. Sant Pasqual, 43 - Tel. 977 72 12 82 43550 ULLDECONA	 AGF FÉNIX Mestre Hierro, 5 - Ulldecona - Tel. 977 72 00 48 AGENCIA SAUCH VILADOT - ASSEGURANCES
 BLOC Calvari, 52 Tel. 977 72 04 67 ULLDECONA PAPERERIA i REGALS	Col·laboració	 Forn de pa J. CASOLA C/. Murada de Dalt, 37 - Tel. 977 72 08 24 - ULLDECONA

Els participants de la gran Vetllada Musical d'Ahir i d'Avui, acompanyats per les Dames i Reina de les Festes

SETEMBRE - OCTUBRE 2005

Preu: 1 €

NÚM. 140

Representació de l'obra "Moulin Rouge", un musical que va atreure molta espectacularitat

Í N D E X

	PÀG.
- Editorial	2
- Activitats del CCR.....	3-5
- Bases XXXVI Concurs de Pessebres ..	5
- XXXIV Concurs Literari Sant Jordi	6-8
- Novetats filatèliques.....	9-10
- Gastronomia	} 11
- Racó poètic.....	

Editorial

Amb el mes de setembre arriba la tornada a la normalitat i al treball quotidià.

El Grup de teatre del CCR, està preparant de ple l'obra que representarà en la cloenda de les XXIII Jornades de Teatre de Tardor, el dia 13 de novembre, *Quan ell és ell..., i ella...* de Nicasi Camps i Pinós. Esperem que us ho passeu molt bé. Amb aquesta il·lusió l'hem preparat.

Després, ja entrarem en les activitats del temps de Nadal i amb el XXXVI Concurs de Pessebres. Ens agradaria que la participació fos molt nombrosa degut a què és una tradició familiar i adient a les festes nadalenques.

JUANJO SANS
President

ACTIVITATS DEL CENTRE CULTURAL RECREATIU

GRAN VETLLADA MUSICAL D'AHIR I AVUI

Ja acabades les Festes Majors, el diumenge dia 4 de setembre, al Teatre Municipal va tenir lloc a les 18,30 h. la Gran Vetllada Musical d'Ahir i d'Avui (VII). En aquesta ocasió va comptar amb la participació d'artistes molt joves amateurs locals i de la comarca. L'acte va tenir un gran èxit i ens va donar a conèixer les noves promeses de la cançó. Hi van col·laborar: J.M.S. Electrodomèstics; el duo musical *La Dolce Vita* amb Paco Calduch i Cristina Campos; Ràdio Televisió Ulldecona; La Passió d'Ulldecona; i l'Excm. Ajuntament d'Ulldecona.

Per celebrar l'èxit que va tenir la Vetllada Musical, la Junta del CCR va convidar els participants a un dinar de paella a l'Ermita de la Verge de la Pietat. Per acabar la festa no va faltar gent que s'animà a cantar... i alguns fins i tot van ballar!

Totes les actuacions d'aquesta Vetllada van ser enregistrades en DVD i Vídeo. Si esteu interessats en adquirir-ho, (preu: 10€), us podeu posar en contacte amb els membres de la Junta del CCR.

Els presentadors de la Vetllada fan entrega d'un ram de flors a la coordinadora Enriqueta Sales

Tots els participants de la gran Vetllada Musical

Fundat l'any 1947

EDITAT AMB LA COL·LABORACIÓ
DE LA
DIPUTACIÓ DE TARRAGONA

DIRECTOR:

Juan José Sans Forcadell

COORDINADOR:

Josep A. Lázaro Puente

CONSELL DE REDACCIÓ:

Josep Lluís Cabañas Vidal
Lluc Fernández Tomás
Enriqueta Sales Ferré
Jordi Reverté Vergés
Mª Cinta Caballer Meseguer
Carmen Àvila Terzi

DIBUIXOS:

Joan Riba i Costes

NOTES:

- El Consell de Redacció agraeix totes les col·laboracions, però es reserva el dret de la seva publicació.
- Aquesta revista, no es fa responsable de les publicacions que no vagin signades pel Consell de Redacció.
- L'exclusiva responsabilitat del text publicat ve identificat per la seva firma.

Edita:

CENTRE CULTURAL I RECREATIU D'ULLDECONA
C.I.F. G - 43103332
Major, 147, 1r. - Apartat Correus 52
Tel. 977 72 11 66 - 43550 ULLDECONA
D.L.: T. 1.227 - 1982

Imprimeix: gràfiques
montsià

C/. Migdia, 9 - Tel./Fax 977 57 31 60
43550 ULLDECONA (Tarragona)

Assajant l'obra "Quan ell és ell..., i ella..."

XXIII JORNADES DE TEATRE DE TARDOR

Molta afluència de públic a les Jornades de Teatre

Com ja vam anunciar en el número anterior de la nostra revista, s'estan celebrant les Jornades de Teatre de Tardor. De moment ens han fet passar agradables tardes de diumenge, entretingudes i divertides. Però encara no li toca el torn al grup de teatre del CCR, que representarà l'obra "*Quan ell és ell..., i ella...*" La seva actuació està prevista per al dia 13 de novembre i de ben segur que agradarà a tots els espectadors. Des de la nostra revista volem animar a tots els que hi participen, que aquests últims dies preparen amb molta il·lusió fins al detall més petit.

SINOPSI:

Nicasi Camps i Pinós ha escrit una comèdia molt divertida des del començament, *Quan ell és ell..., i ella...*

A dos pisos diferents d'una mateixa casa del barri xinès de Barcelona, hi viuen tres dones de mitjana edat, solteres, amb els seus fills respectius. En la seva joventut eren el que s'anomenava "senyoretetes de moral distreta". La veritat sia dita, la seva vida ha deixat molt que desitjar.

El problema comença quan anuncia la seva visita, després de viure trenta anys a l'estranger, el suposat pare dels dos fills de la Manela, un noi i una noia. En realitat només hi ha un noi, però ve a conèixer els "seus dos fills", que són la gran il·lusió del bon home.

Ell sempre es va fer càrrec de les despeses, tant de la futura mamà, com de les dels fills un cop nascuts, sufragant els costos de manteniment, estudis, suposades malalties, tot el que li han fet

creure... Per embolicar més la troca, el pare arriba d'Amèrica acompanyat d'un altre suposat fill i un gerent o administrador, dos xaladors que viuen a costa de l'Innocenci, qui, per altra banda, no en té res de l'home innocent que tots creuen que és...

La comèdia està interpretada per onze personatges. Tots ells, respectant regles formals del ritme del gènere còmic, donen una graciositat durant tota l'obra, i al final fan aflorar els sentiments de l'Innocenci que sempre ha tingut ganes de ser pare sense ser-ho. Ell serà qui sabrà donar sortida a aquest cul de sac en què havien entrat tots sense poder-ne sortir. Acabaran tots més que aparellats!

CONCURS DE PAELLES

El CCR va participar en el concurs de paelles que es va celebrar al poliesportiu el dia 15 d'octubre, dins de les activitats programades per la Fira de Sant Lluc. La nostra paella no va guanyar cap premi... però no va quedar ni un granet d'arròs! Ja sabeu: l'important és la participació!

I MOSTRA CÍVICA

El CCR, com totes les entitats d'Ulldecona, va participar en la I Mostra Cívica organitzada per l'Ajuntament d'Ulldecona, el 18 d'octubre, dia de Sant Lluc.

Com ja sabeu, el grup de teatre de la nostra entitat, ocupa un lloc molt important en les activitats que organitzem. En l'espai que se li va adjudicar en el recinte de la Fira es podien veure fotografies molt antigues de representacions teatrals, cartells anunciadors d'aquestes obres, que van cridar l'atenció dels visitants del poble. També es va instal·lar una televisió i un vídeo per poder veure gravacions d'anys enrera.

Stand del Centre Cultural en la I Mostra Cívica

XXXVI CONCURS DE PESSEBRES

BASES

1. Qui vulgui participar ha d'inscriure's a l'oficina de LA CAIXA, C/. St. Lluc, 2 d'Ulldecona, des del dia **12 al 22 de desembre**, en la categoria que li correspongui:
  - Categoria A de 6 a 8 anys.
  - Categoria B de 9 a 11 anys.
  - Categoria C de 12 a 14 anys.
  - Categoria D de 15 anys endavant.
  - Categoria E grups i entitats.

2. S'estableixen tres premis per categoria i els accessits que el jurat cregui convenient atorgar.
3. El jurat qualificador passarà a visitar els Pessebres el dia 26 de desembre, a partir de les 10 h.
4. Els premis es donaran en la Vetllada Infantil que es farà el dia 5 de gener, per la tarda, al Teatre Municipal.
5. Es farà un petit obsequi a tots els participants que no hagin obtingut premi.

PROGRAMES, REVISTES,
TARIFES DE PREUS, CATÀLEGS,
ALBARANS, FACTURES
I TOT TIPUS D'IMPRESSOS
COMERCIALS I PUBLICITARIS.
PAPER FOTOCOPIADORA

 **gràfiques
montsià**

C/. Migdia, 9 - Tel./Fax 977 57 31 60
43550 ULLDECONA (Tarragona)

E-mail: graf.montsia@terra.es

XXXIV CONCURS LITERARI SANT JORDI

A continuació publiquem la segona i última part de la redacció guanyadora de la categoria D, recordant-vos que els treballs no han estat corregits ni modificats, es publiquen tal com es van escriure.

Categoria D: LA DARRERA NIT de Montserrat Bordes Vidal (2ª PART)

L'Àurea se li acabava la pila. A poc a poc, com s'acaben les alcalines, que es fonen, i ja no en tenia més. Mai s'hagués pensat que li haguessin fet tanta falta, No podia deixar la història i, per això, va decidir baixar al carrer per si hi havia alguna botiga oberta, encara que ja fos tan tard. Li semblava recordar que hi havia una botiga al carrer del Mar, que tancava tard, i se n'hi va anar. Deixava la porta oberta i per això va camuflar el manuscrit sota una catifa vella. Aquell manuscrit, de moment, no podia sortir de la casa.

Pel Passeig de l'Estació, anava cap a la botiga presa d'un nerviosisme agradable i s'imaginava com devia ser el seu poble, Vallvidrera, quan hi va passar Don Quixot. No devia haver-hi res, era un punt a les cartes de l'època, un mirador de la ciutat, muntanya i res més. Des del segle XIX, Vallvidrera s'havia urbanitzat cada vegada més, va començar com a lloc d'estiueig i ara ja era un poble normalitzat amb gent que hi vivia i hi treballava. La ruta que hi havia descrita al mapa de Balaguer era ben bé el GR 92 des de l'actual baixador de Vallvidrera a Ulldecona, ella n'havia fet trossos. Sabia que quan s'arriba a l'Ampolla, la ruta es torna interior perquè no hi ha altra manera de creuar el riu que anant a Amposta, i d'Amposta s'arriba a Ulldecona a través del Montsià, on, pel títol del llibret, es comprèn que hi van fer estada i vida de pastors D. Quixot i Sancho Panza. Justament aquell tros del GR ella no l'havia fet perquè era molt dur i no hi havia aigua.

Va aturar-se i va mirar el Montsià que començava passada la via del tren. La llum de la lluna il·luminava la serralada i va voler veure dues figures i sentir una cançoneta llunyana.

Se n'hi anava l'olla. *Em tancarà la botiga!*

Va arribar a la botiga del carrer del Mar i va anar directa a les piles, però no les veia. La botiga era d'uns musulmans, eren les 9 de la nit i encara era oberta. L'home de darrere del taulell especejava un xai i parlava en castellà amb un client de cabells rossos que tenia aspecte de rus.

Àurea es va adreçar a uns nens morenets que parlaven mig àrab mig català: *Teniu piles?* No l'entenien i va haver de treure la llanterna de la butxaca. Eren molt graciosos i educats i encara que es veia que un d'ells era fill dels amos, tots tres volien ajudar-la i la van portar al costat de la porta d'entrada. Allí hi havia piles, però eren massa grosses i no li cabien dins la llanterna. El que semblava de la casa li va ensenyar les pispelmes i la va convèncer. En van agafar tres paquets de sis per no patir. Va comprar un joc de dotze gotets per fer-los servir d'espalmatòria i també una caixa de mistos. *Em penso que ja ho tinc tot.*

Quan anava a pagar va sentir una olor boníssima com de pizza especiada. L'home ros les tenia preparades per emportar-se-les, embolicades en paper de plata. Va preguntar al carnisser si tardarien gaire a preparar-m'hi una. L'altre li va dir que de seguida i li va preguntar si era del poble. *En sóc a mitges.* Mestrestant li preparaven, es va triar una botella de vi negre. Quan li va servir la pizza, va demanar que li obrissin la botella de vi, va pagar-ho tot i se'n va anar corrents cap a la casa del carrer Migdia.

Anava pensant que tot torna i que també els musulmans havien tornat al poble d'Ulldecona després de marxar-ne feia uns quants segles. Ara n'era ple. els nens de la botiga l'havien seguida un tros i després havien tornat enere.

Per sort, ningú li havia tocat el llibre, era sota la catifa de l'entrada. Va pujar les escales amb compte de no caure. Tenia fred i va posar-se dos folres polars sota l'anorac. *Quin fred, sort que el vi m'escalforà.* Se'n va servir una mica en un dels gots que havia comprat i va distribuir-ne la resta amb les espelmes enceses per la petita cambra. Ja tornava a tenir llum. Molta més que abans. A més, llegir amb les espelmes la fascinava, era com tornar enere en el temps. Als temps de Cervantes, per exemple. Cada vegada estava més contenta d'haver comprat aquella casa amb totes les seves joies a dintre.

La pizza era boníssima i el vi també. Havia deixat de ploure i la lluna era enmig del cel esguardant el poble i acompanyant-la a ella. Quan tocaven les 10 de la nit, va tornar a agafar el llibre.

Don Quixot va agrair a Balaguer totes aquelles explicacions tan ben fetes, i des del carrer Ample, se'n va anar a buscar el seu escuder que l'esperava vora mar fent compte del seu burret i del pobre cavall de l'amo.

- Anem, Sancho, que el camí que mos espera és llarg i bonic i t'agradarà en gran manera perquè has de vore la mar cada moment perquè t'hi pugues banyar com a tu t'agrada. Domés una dificultat hem de passar, i això ho haurem de tindre en compte, i és que no trobarem aigua dolça pel camí, i per això ans de sortir de ciutat i de cara amunt com anem, haurem de trobar un boter, que m'han dit que n'hi ha a Barcelona de molts bons al carrer dels Boters -que es diu així- perquè li puguem comprar on posar l'aigua per beure que mos s'aguante fresqueta i que, ben tapada, no es face malbé, i encara si això és possible, hauria la bota de tindre un foradet per on arregar-la del cel quan ploque. Que si tot això no fessem, moriríem de set, natros i los animalets que mos acompanyen, que ells seran qui l'haiguen de portar al llom perquè natros no patim.

Així va quedar i així ho van fer, i quan van tindre quatre barralets d'aigua plena i menjar suficient per a una setmana, van sortir de Barcelona per la serra de Collserola tal com calia fer i la primera nit van dormir a Molins de Rei.

Es van llevar l'endemà i la segona nit van arribar a l'Hospital d'Olesa, després de travessar el Port de l'Ordal. Sancho es queixava de calor i perquè no veia la mar. Però l'endemà, de matí, ja va tindre la seua satisfacció a les platges de Vilanova i sitges.

I així, caminant, minjant i bevent i amagant-se dels pirates, quan els veien, en les moltes coves que per sort van trobar i on també dormien, van arribar a Tarragona, i al Cap de Salou i més tard a Cambrils. Al cap d'una setmana van haver de pujar el coll de Balaguer que tenia el mateix nom que el cartògraf de Barcelona que tan bé va orientar-los i allí mateix va ser on van convertir-se en pastors de la manera que de seguida vos explicaré:

S'estaven banyant a la platja del Tord i des de l'aigua van vore que de dalt la serra una dona els feia senyals i tal com estava la dona, sola, d'hasta a dotze ovelles van anar cap a ella, i totes juntes van començar a baixar cap a l'arena. Quan van arribar ben a prop de Rocinante i del burret de Sancho, estos, de moment, van començar a bramar, i les auvelles, que sempre van juntes, se movien en temor d'un cantó a l'altre.

Mentrestant, la pastora demanava als dos amics si no sortien de l'aigua perquè volia parlar-los. I van sortir-ne, avergonyits de les vergonyes que ensenyaven i tapant-se-les com podien en les mans i encabat en la roba que s'havien tret. L'altra, que era un serrana de Montsant, los va dir que els havia

reconegut perquè novel·letes pastorils parlaven que D. Quixot i Sancho Panza havien deixat les armes i les arts de cavalleria i que ara buscaven aventures i ocupació d'una altra mena. Els va explicar que feia tres setmanes que ella no podia fer la seua faena que era ajudar els caminants a creuar els passos difícils d'unes muntanyes que hi havia terra endins, perquè lo pastor Alvaret s'havia mort d'unes febres i li havia dixat a ella la seua rabereta perquè en tingué cura.

Contaven los autors que ells anaven cap al Montsià i, com que allí hi havia bones pastures, se'n podrien fer càrrec de les auvelles i viure tot lo temps que vulguessen com a pastors, que era una ocupació ben agraïda pa qui la volgués fer, però que ella no podia.

I així va ser com D. Quixot va ser Quijotís i Sancho Panza, Panzinet, i com van tindre més pressa per arribar a la serralada del Montsià on dia la gent que hi havia més bones pastures i el temps era més agraït.

Capítol II

Que parla de com Quijotís i Pancinet van arribar a la font del Burgar i s'hi van quedar.

A Amposta, Quijotís i Pancinet van enfilar amunt amb molt de sacrifici perquè era peany molt costerut i així va ser que van arribar a la font del Burgar que els va agradar perquè hi tenien aigua dolça, bons arbres per arrecerar-se, herba fresca pa les auvelles i perquè des d'un pratet podien vora la mar de la Ràpita entre dos muntanyes.

Allí van estar-se los dos amics molt tranquil·lets, ara governant les auvelles, ara composant trobos d'amor dedicats a la naturalesa en totes les seues manifestacions i també a les enamorades que amb la seua imaginació creaven. Però com que no tenien llapis per a escriure ni paper tampoc, tot allò que van compondre s'ho va emportar el vent a no ser alguna cançoneta curta que de pastors a pastors s'ha mantingut i que ja no sabem com seria; en primer lloc, perquè ells la van escriure en castellà i natros la vam passar al català, i, en segon lloc, perquè cada pastor la feia seua i la renovava traient los noms de dona i posant-ne d'altres i encara fent altres canvis perquè així ho volien.

Això sí, quan aneu a la font del Burgar, no podeu dixer de llegir els noms que Quijotís va gravar als arbres: Diana, Dulcinea, Galatea, Neresa, Ricarda... que aquesta darrera era el nom de la serrana de la platja del Tord.

Estant així tan rebé, una cosa los va passar que els va desgustar i per la qual van haver de dixer

aquelles pastures. A la font del Burgar hi viuen unes nimfes, que sempre han sigut geloses, encara ara s'hi ha d'anar en compte. Aquestes sentien enveja de les dones que els altres anomenaven, i quan ells, i també les ovelles, bevien del broquet de la font els embreixaven de tal manera que perdien el coneixement i queien rodolant i es feien mal; fins al punt que dos auvelles van perdre la vida.

Va ser per això que se'n van anar d'aquells paratges que tant els agradaven i caminant caminant van arribar a Matarodona on també haurien d'estar molt bé perquè hi havia una casa amb cisterna i on les auvelles tenien grans pastures i un corral.

Capítol III

Que parla de lo que els va passar al mas de Matarodona a on van aprendre a fer formatge i a on va arribar un foraster.

Los va fer molta il·lusió trobar aquella casa, sobretot perquè no tardaria a arribar el final de l'estiu i començaria a ploure. Feien el mateix que a la font, i encara una cosa més perquè amb la vida d'ara, més còmoda i tranquil·la, tenien temps per fer formatge de pastor. A la nit, davant del foc, recordaven què havia sigut la seva altra vida de cavallers i tenien ben clar que no hi tornarien. Va ser una d'aquelles nits que algú va tocar a la porta. Era un truc impacient, com de persona que fuig. Pancinet va tindre una mica de temor. *Què tems, Pancinet? Deu ser algú que va de camí i que precisa dels nostres socors.*

El pastor Quijotís va obrir i hi va trobar un monjo. Això sí que no s'ho esperava. Feia vent i començava a ploure.

- Qui ets, desconegut? Vas de camí i t'has perdut? Passa i et veuràs un got de llet calenta i tastaràs lo nostre formatge.

- No vaig de camí, fujo del Comú, on ha arribat un nou abat que ens fa treballar com a animals i ens mata de gana. Tot ell és pura ambició i com que vaig saber que vosaltres éreu aquí, he pujat per si em voleu. Ara bé, ell també sap que hi sou i no tardarà a pujar per demanar-vos el pagament d'uns arbitris perquè esteu en terra del Comú. Jo us demano de quedar-me uns pocs dies i, tan prompte com agafe forces, empendre camí cap a la serra de Cardó, que es d'on vaig vindre i d'on tant de bo no hagués sortit mai. A no ser que vulgueu agafar les cabres i deixar que jo mateix us porte al barranc de l'Astor, que ja és fora dels límits del seu poder perquè ja és terme municipal de la vila d'Ulldecona. Allí, hi podríem viure tots tres i fer la nostra pròpia comuna.

"La nostra pròpia comuna". Això és insòlit. qui coneix aquesta versió del Quixot?

Àurea va deixar de llegir, es va servir una mica més de vi i va caminar cap a les dues finestres de les golfes. Tenia el montsià davant com si fos una postal i podia haver posat el dit damunt d'on encara hi ha en peu el Mas de Comú. Amb una mica d'imaginació, podia dir que hi veia una llumeta. Es va servir una altra copa de vi. Quan tornés a l'institut, el seu amic Sergi es quedaria de pedra... *Però, vols dir que li he de dir de seguida? De moment, me'n guardaré el secret: aquest senzill llibret ho capgira tot.* Tornava a tindre clar que les lectures del Quixot no s'acabaven mai.

En menys de tres minuts li van venir al cap cinquanta pensaments: doctorar-se en el Quixot, anar-se'n a fer la ruta del Quijote per les Espanyes, tornar al camí dels bandolers, pujar demà a Matarodona, baixar al barranc de l'Astor, fer nit al refugi que ara hi ha, escriure la biografia de Pacianet, telefonar a Sergi, telefonar a casa, menjar-se una altra pizza, demanar plaça a Ulldecona. Buf! I es va servir una altra copa de vi. I una altra i una altra perquè anava descabdellant i bevent sense pensar que allò era vi. I quan tocava la una de la matinada, i totes les espelmes s'havien consumit, es va adormir.

- Àurea, vinga, aixeca't. Són quarts de nou. Fa deu minuts que la ràdio xerra. Que no te'n recordes que avui tens examen del Quixot? Això de llegir-se les novel·les a última hora no serveix de res. I tu vols ser professora de literatura, però si no t'agrada llegir, sempre ho deixes tot per a última hora i després confons l'argument. Uaaaa! Quina son. I, a més, em molestes amb la llum encesa tota la nit. Després, quan jo vinc un dia tard, t'empipes perquè dius que et desperto. Vaaa, amunt! Que faràs tard a l'exàmen. Per cert, aquest cap de setmana véns d'acampada al refugi aquell?

- Al refugi, quin refugi?
 - No ho sé, hem d'anar a un poble que es diu Ulldecona, que és a dos hores de Barcelona i allí algú ja ens hi portarà. Si no t'aixeques, ja! em dutxo jo primer.
 - Com se diu el poble?
 - Ulldecoona. Va, lleva't! Em dutxo jo!
 - Ulldecona... No se per què em sona aquest nom. Uaaaa! No ho torno a fer mai més això de llegir fins tan tard. Te raó ma germana, després em faig un embolic i diu la marta de lite que tot m'ho invento.

COL·LECCIONISME Secció Filatèlica

Mesos maig/setembre

DIARIOS CENTENARIOS

Fecha de emisión: 16 de mayo de 2005.

Procedimiento de impresión: Huecograbado.

Papel: Estucado, engomado y fosforescente.

Tamaño del sello: 28,8 x 40,9 y 40,9 x 28,8 mm.

Valor postal: 0,78; 1,95 y 2,21 euros.

Tirada: 1 millón.

Dintre de la sèrie de *Diarios Centenarios*, el dia 16 de maig es van emetre tres segells de correus dedicats respectivament, al *Diario Palentino*, *Última hora* i *Diario de Ibiza*.

El *Diario Palentino* va néixer a Palència el 17 de maig de 1881, de la mà de José Alonso Rodríguez. El disseny del segell reproduceix el gall que forma part de la identitat corporativa del diari. Completen el disseny, una imatge del Crist d'Otero i l'escut de la ciutat, junt amb les xifres 1881-2005. *Última hora* va ser fundat a Palma de Mallorca per José Tous Ferrer en 1893, i va aparèixer primer com a diari vespertí i més tard ja en edició matinal. Des de la seva fundació ha anat consolidant la seva posició d'empresa d'àmbit regional. L'agost de 1997 va néixer una nova edició de *Última hora* per a Eivissa i Formentera i finalment el gener de 2000 ha nascut *Última hora Menorca*.

Diario de Ibiza, amb els seus 112 anys d'història, és el més antic dels diaris del matí que s'editen a Balears. Fundat el 1893, al complir els cent anys, va estar guardonat amb la Medalla d'Or del Consell Insular i de l'Ajuntament d'Eivissa, en reconeixement a la seva trajectòria i compromís en defensa dels interessos de l'illa.

PARADORES DE TURISMO

Fecha de emisión: 13 de junio de 2005.

Procedimiento de impresión: Calcografía.

Papel: Estucado, engomado mate y fosforescente.

Tamaño del sello: 40,9 x 28,8 mm.

Valor postal: 1,95 euros.

Tirada: Ilimitada.

El parador d'Oropesa va obrir les portes l'11 de març de 1929, fa ara 75 anys, essent el primer establiment monu-

mental de tota la xarxa de paradors. Ubicat en la casa pairal dels *Álvarez de Toledo*, comtes d'Oropesa, aquest castell-palau es començà a construir al segle XII i ha servit de refugi a soldats, religiosos i nobles, al llarg de la seva història.

La Guerra Civil va deixar l'establiment en un estat deplorable. El 1942 es van encarregar les obres de restauració que amb posteriors remodelacions i ampliacions, l'han convertit en un hotel modern. El disseny d'aquest segell ha estat realitzat a partir d'una fotografia de Jorge Martín Burguillo.

EXFILNA 2005

Fecha de emisión: 20 de junio de 2005.

Procedimiento de impresión: Calcografía y offset.

Papel: Estucado, engomado, mate y fosforescente.

Tamaño del sello: 28,8 x 40,9 mm.

Tamaño de la hoja: 78 x 105 mm.

Valor postal: 2,21 euros.

Tirada: 600 mil.

El dia 20 del passat mes de juny, es va emetre un full bloc dedicat a l'Exposició Filatèlica Nacional EXFILNA 2005 que es va celebrar a Alacant del 20 al 26 de juny. El segell reproduceix una imatge del castell de Santa Bàrbara i al fons del full bloc, una vista general del mont Benacantil, sobre el que s'aixeca el castell.

CASTILLOS 2005

Fecha de emisión: 4 de julio de 2005.

Procedimiento de impresión: Calcografía.

Papel: Estucado, engomado, mate y fosforescente.

Tamaño del sello: 40,9 x 28,8 mm.

Valor postal: 0,78; 1,95 y 2,21 euros.

Tirada: 1 millón.

Dintre de la sèrie Castells s'han emès tres segells de correus, dedicats als castells d'Alcaudete (Jaén), Valderrobres (Terol) i Molina d'Aragó (Guadalajara). El castell d'Alcaudete es troba al sud de la província de Jaén i fou aixecat pels àrabs. Té forma poligonal, amb sis torres. En la zona central, més elevada que la resta de la

COLECCIONISME *Secció Filatèlica*

fortalesa, es troba la torre de l'homenatge, a més d'altres dependències.

El castell de Valderrobres és una de les grans fortaleses d'Aragó. Construït sobre una zona elevada de Valderrobres, té una de les façanes més sumptuoses del gòtic civil d'Espanya. El castell de planta hexagonal va estar declarat el 1931 Monument Nacional. El castell de Molina d'Aragó, situat a l'est de la província de Guadalajara, és el símbol emblemàtic de la ciutat. Aixecat pels àrabs va anar edificant-se i ampliant-se al llarg dels segles. Aquest castell respon al tipus de castell de l'època medieval i consta d'un recinte emmurallat molt ampli, que recull en el seu interior l'edificació militar pròpiament dita.

IDENTIFICACIÓN DEL RECIÉN NACIDO

Fecha de emisión: 11 de julio de 2005.

Procedimiento de impresión: Huecograbado.

Papel: Estucado, engomado y fosforescente.

Tamaño del sello: 40,9 x 28,8 mm.

Valor postal: 0,28 euros.

Tirada: Ilimitada.

El doctor D. Antonio Garrido-Lestache, pediatra, després d'investigar molts d'anys sobre el mètode més segur i fiable d'identificació inequívoca dels recent nascuts, va aconseguir culminar amb èxit la identificació d'un recent nascut, mitjançant l'obtenció de les seves empremtes digitals l'octubre de 1990. El segell reproduceix la imatge d'un nadó, sobre el fons del que sembla una empremta dactilar. Al cantó inferior dret, l'escut de Interpol-Espanya, organització internacional de la policia criminal compromesa en la lluita contra els delictes vers els menors, que aquest any compleix el seu 76 aniversari.

DÍA DEL SELLO. EL CARTERO

Fecha de emisión: 1 de septiembre de 2005.

Procedimiento de impresión: Offset.

Papel: adhesivo fosforescente.

Tamaño del sello: 40,9 x 28,8 mm.

Valor postal: 0,28 euros.

Tirada: 7,5 millones.

La paraula *carter*, ja era utilitzada en documents dels segles XVI i XVII com sinònim de "qui transportava les cartes". A partir de l'any 1756 apareix el terme *carter* com "el distribuïdor de la correspondència als domicilis particulars". Avui dia, els carters, amb la seva professionalitat i bon fer s'han guanyat la confiança i el respecte dels ciutadans. El segell reproduceix una imatge quotidiana de distribució de la correspondència per part de dos carters.

NATURALEZA. EL PONT DE SUER

Fecha de emisión: 7 de setembre de 2005.

Procedimiento de impresión: Huecograbado.

Papel: Estucado, engomado y fosforescente.

Tamaño del sello: 40,9 x 28,8 mm.

Valor postal: 0,28 euros.

Tirada: 1 millón.

El 7 de setembre es va emetre un segell de Correus dedicat al El Pont de Suer, dintre de la sèrie Natura. El segell reproduceix una panoràmica de la muntanya del Miravet i de l'església nova de l'Assumpció, d'estil avantguardista, construïda l'any 1955.

PARA LOS NIÑOS. LOS LUNNIS

Fecha de emisión: 16 de setembre de 2005.

Procedimiento de impresión: Offset.

Papel: Autoadhesivo fosforescente.

Tamaño del sello: 24,5 x 35 mm.

Tamaño del carné sin plegar: 122 x 83,1 mm

Valor postal: 0,28 euros.

Tirada: 1 millón.

La sèrie dels Lunnis gira en torn de les relacions dels personatges des de l'humor, l'aventura i la imaginació. La intenció es situar als més petits

davant un món que puguin comprendre i amb una escala de valors com l'aprenentatge, la superació dels temors i el creixement personal. Lupita, Lublú, Lucho, Lucila, la bruixa Lubina, el professor Lutelio, Lula, Lulo i altres personatges del país de Lunlunera, fan les delícies dels nens tots els dies. En els segells apareixen Lupita, Lublú, Lucho i Lulila, Lunnispark, la casa de Lubina. La Nau i una imatge de "Vamos a la cama" con Lupita... La portada del carnet reproduceix una fotografia de tota la família dels Lunnis i el logo.

GASTRONOMIA

OLLA BARREJADA

per Vicent Guimerà Sales

INGREDIENTS:

- Panxeta de porc
- Botifarra de ceba sequeta
- Col
- Patata
- Fesols "caretos"
- Bijoques
- Fideus
- Aigua
- Sal

Pilotes de carn

- Carn picada
- All, julivert
- Ou
- Pa sec

Elaboració:

Ficarem a bullir els fesols, després d'haver-los tingut la nit abans a remull, juntament amb la panxeta. Després li afegirem la col, la patata i les bajoques. Quan això estigui, li ficarem la botifarra de ceba sequeta. Ho deixarem reposar i mentrestant farem les pilotes (una barreja de carn picada amb els ous, all, julivert i el pa sec remullat i ben escorregut). Per acabar li donarem forma de pilota menuda. Quan estiguin fetes les anirem ficant dins l'olla i una vegada hi seran totes, li farem arrencar el bull fins que siguin cuites. Per últim, i amb el foc apagat, li tirarem dos grapats de fideus per lligar el caldet. Sobretot que no falti lo condiment més agraït, la sal.

Racó poètic

ARA TE'N VAS

Quan el cor esquerp es torna agre,
i és un ensurt sentir-te lluny,
sota els meus peus ja gela el marbre
i arreu es formen els aldarulls.
Ara que em torno brut i captaire
perquè amor fuig pel carrer avall,
passo callat pels encenalls
i em faig poruc i rondinaire.
Per no dir encara aquelles paraules
que tu gaudies d'escoltar tant,
ara te'n vas al poble gran
mentre jo ploro hores passades.
En un neguit de cops ferotges
que tu escoltaves enmig badalls

vaig emplenar, tot de batalls,
els carrerons del nostre poble.
Quants somnis llargs entre unes branques
van anar a dormir vora del foc
entre unes cases més que cansades
de solituds i de buidors?
Per no dir mai aquelles paraules
que hom escriu per les parets,
ara segueixo en un desert
entre les runes i les muntanyes.
I tu dorms ara vora del mar
en un llit fosc i blanca escuma
i jo em queixo com cada una
de les tardors quan jeu el sol.

J.J.R.

CAIXA D'ESTALVIS I PENSIONS DE BARCELONA